

Küçük Griffin'in Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Griffin'in Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Pırlıtlı Dağları'nın yükseklerinde, bulutların zirveleri gıdıkladığı yerde, Pip adında küçük bir griffin yaşırdı. Pip'in yumuşak, altın kahverengi tüyleri, kocaman kehribar gözleri ve boynuna sıkıca bağlanmış küçük mavi bir atkısı vardı. Küçük kanatlarını çırpıp her güneşli kayanın kenarını keşfetmeyi çok severdi. Bir sabah yeni bir şey fark etti: patikadan seke seke çıkan tüylü beyaz bir dağ keçisi yavrusu.

Dağ keçisinin adı Nanny'ydi. Kısa, kıvrık boynuzları, küçük bir sakalı ve ahşap tokalı yeşil bir çantası vardı. 'Merhaba!' dedi Pip cıvıldayarak. 'Ben Pip. Burada daha önce hiç keçi görmemiştim.' Nanny yumuşak kahverengi gözleriyle gülümsedi. 'Rüzgârın estiği yerlere tırmanırım,' dedi. 'Birlikte keşfetmek ister misin?' Pip o kadar hızlı başını salladı ki püsküllü kulakları sallandı. Yan yana yola koyuldular.

Pip ve Nanny hemen sıkı dost oldular. Pip yükseklerle uçup, 'Şu sırtlarda meyveler olgunlaşmış!' diye seslenirdi. Nanny dik kayalık patıkaya tırmanır, paylaşmak için ağzı dolusu meyve getirirdi. 'Harika bir tırmanıcısın,' dedi Pip. 'Sen de harika bir uçucusun,' dedi Nanny. Her yönden farklı ama birlikte mutlu, mükemmel bir ikili oldular.

Bir gn bir kelebeęin peşinden giderken daę yamacında tuhaf bir açıklık buldular. Kıvrılan taş duvarlar oraya buraya dolanıyor, havada pırıltılı tozlar uçuşuyordu. 'Bu bir labirent!' diye fısıldadı Nanny. 'Büylü bir daę labirenti.' Pip'in kehribar gözleri kocaman açıldı. 'Hadi içeri girelim!' dedi. 'Birlikte çözebiliriz.' Cesur ve meraklı, içeri adım attılar.

Labirent kıvrımlar ve dönemeçlerle doluydu. Bazı yollar yukarı çıkıyor, bazıları aşağı iniyor, bazıları da kaya duvarlarla son buluyordu. Pip üzerinden uçmayı denedi ama duvarlar çok yüksekti ve rüzgâr tuhaf bir şekilde dönüyordu. Nanny tırmanmayı denedi ama taşlar pürüzsüz ve kaygandı. 'Eyvah,' dedi Pip. 'Bu iş zor.' Düşünmek için oturdular.

Tam o sırada minicik, parlayan bir ışık belirdi. Önlerinde dans ediyor ve küçük bir çan gibi çınlıyordu. 'Beni takip edin,' der gibiydi. Pip ve Nanny birbirlerine baktılar. 'Belki bu labirentin büyüsüdür,' dedi Nanny. 'Bakalım bizi nereye götürecektir.' Işığı bir köşeden takip ettiler ve iki yol buldular: biri dik ve kayalık, diğeri yüksek ve açık.

Pip'in bir fikri vardı. 'Yukarı uçup yolun nereye gittiğini görebilirim!' Küçük kanatlarını çırpıp labirentin üzerine yükseldi. Yüksekten kıvrılan yolları bir şerit gibi görebiliyordu. 'Sol yol büyük bir taş kemere doğru kıvrılıyor!' diye seslendi aşağıya. Nanny başını salladı ve kayalık yolu kontrol etti. 'Güvenli olduğundan emin olmak için şu dik kısma tırmanabilirim,' dedi.

Böylece takım olarak çalıştılar. Pip yolu keşfetmek için yukarı uçtu, Nanny ise dik kayalık kısımları denemek için tırmandı. 'Bu taraf açık!' diye seslenirdi Pip. 'Bu kaya sağlam!' diye yanıtlardı Nanny. Labirentte adım adım, birbirlerine yardım ederek ilerlediler. Küçük parlayan ışık yanlarında kaldı, mutlulukla pırıldadı.

Bir noktada yol üçe ayrıldı. Pip yukarı uçtu ve iki yolun çıkmaz sokaklara gittiğini gördü. 'Ortadakini seç!' diye cıvıladı. Ama orta yolda Nanny'nin tırmanamayacağı yüksek, pürüzsüz bir basamak vardı. 'Çıkamam,' dedi. 'Endişelenme,' dedi Pip. 'Yukarı uçup sana bir sarmaşık bırakırım.' Güçlü bir sarmaşık bulup aşağı sarkıttı. Nanny ona tutunup kendini yukarı çekti. 'Teşekkürler, Pip!' dedi.

Pip'in yukarıdan keskin gözlerini, Nanny'nin yerdeki sağlam toynaklarını kullanarak devam ettiler. Labirent kıvrılıp döndü ama asla pes etmediler. 'Harika bir takımız,' dedi Nanny. 'Evet,' diye onayladı Pip. 'Ben uçabilirim, sen tırmanabilirsin. Birlikte her şeyi yapabiliriz!' Parlayan ışık daha yüksek sesle çınladı, sanki onaylıyordu.

Sonunda son bir köşeyi döndüler ve nefesleri kesildi. Labirentin ortasında güzel bir bahçe vardı. Her renkten çiçek açmış, küçük bir çeşme gökkuşağı rengine sularla pırlıyordu. 'Büyüyü bulduk!' diye fısıldadı Pip. Parlayan ışık parladı ve yumuşak bir sesle konuştu: 'Labirenti çözdünüz çünkü birlikte çalıştınız. Farklı olan dostlar en iyi takımları oluşturur.'

Pip ve Nanny birbirlerine bakıp gülümsediler. Çeşmeden içtiler ve birden Pip'in kanatları daha güçlü, Nanny'nin toynakları daha hafif hissetti. 'Büyü artık içimizde,' dedi Nanny. 'Bu dostluğun büyüsü.' Güneş batmaya başlayana kadar bahçede oynadılar, sonra parlayan ışığı takip ederek labirentten çıktılar, maceralarını paylaşmaya hazırdılar.

Dağa döndüklerinde Pip ve Nanny herkese büyümlü labirenti ve bahçeyi anlattılar. 'Bunu tek başımıza yapamazdık,' dedi Pip. 'Nanny dik kısımlara tırmandı, ben de yolu görmek için yukarı uçtum.' Diğer hayvanlar başlarını salladılar. 'Haklısın,' dedi yaşlı bir baykuş. 'Paylaşılan farklı yetenekler her bulmacayı çözebilir.' Pip'in mavi atkısı esintide dalgalandı.

O günden sonra Pip ve Nanny her gün birlikte dağları keşfettiler. Hangi zorlukla karşılaşırlarsa karşılaştınlar birbirlerine güvenebileceklerini biliyorlardı. Pip gökyüzünden keşif yapacak, Nanny yerde yolu gösterecekti. Ne zaman parlayan bir ışık görseler labirenti hatırlayıp gülümseyeceklerdi.

Bir akşam bir kayanın kenarında oturup yıldızları izlerken Nanny, 'Farklı olmamıza sevindim, Pip,' dedi. Pip sokuldu, tüylü kuyruğu patilerinin etrafına kıvrıldı. 'Ben de,' dedi. 'Çünkü farklı olmak bizi harika bir takım yapıyor.' Yukarıda yıldızlar pırıldadı ve dağ esintisi dostluk şarkılarını fısıldadı.

Ve böylece küçük griffin ile dağ keçisi en iyi dost olarak kaldılar; kanatların mı yoksa toynakların mı olduğunun önemli olmadığını, önemli olanın birbirinize yardım etmek olduğunu kanıtladılar. Büyülü dağ labirentindeki neşeli maceraları, Pırlıta Dağları'nın altında paylaşılan bir takım çalışması ve iyilik hikâyesi olarak sonsuza dek hatırlanacaktı.